

PÁJA

„Jééé! To máte bundu, paní vychovatelko?! Já už sem se lek, že si tam chováte jorkšíra! Přijdu do kanclu, koukám na ten kožíšek a říkám si, ty vole, vona tu má psa!“

Tak takhle jsem se seznámila s trestancem Pájou – hubeným cigánkem, věkově kolem pětatřiceti, který využil každické příležitosti (například při navádění odsouzených do jídelny nebo k lékaři), vtrhl do pracovny vychovatelů, měl kopy průpovědek a neutuchající chuť do života. Vždycky napřed poslušně zaklepal, ale na vyzvání nikdy nepočkal a prohnal se kanceláři jak hurikán Olga.

„Pavle, nikdo vám nedovolil vstoupit!“ utrhla jsem se na něj od počítače.

„Nečilte se hned, paní vychovatelko! Udělají se vám vrásky a nebudete krásná, Shakiro naše. Nemám tu dopis?“

„Nemáte!“

„Tak to já zase du,“ usmál se Pája.
A byl fuč.

* * *

Pája byl milovník. Psal několik dopisů denně a odesílal je všemožným ženštinám, z nichž některé pro něj byly docela cizí. Byl to zkrátka